

Парафіяльне Слово

Церква Пресвятої Трійці м. Вільнюса при Монастирі оо. Василян

1 вересня 2013 р. Б.

П'ятнадцята Неділя по Зісланні Святого Духа

ч. 35 (627)

Виходить із 2000 р.

Животворною рукою Життєдавець, Христос Бог, воскресив з темних безодень всіх померлих і подав воскресіння людському родові: Він бо всіх Спаситель, воскресіння, життя і Бог усіх! (Кондак Неділі)

Апостол

2 Кор. 4, 6-15

Браття, Бог, який сказав: "Нехай із темряви світло засяє." – він освітлив серця наші, щоб у них сяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа. А масмо цей скарб у глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили є від Бога, а не від нас. Нас тиснуть звідусіль, але ми не пригноблені; ми в труднощах та ми не втрачаємо надії; нас гонять, та ми не покинуті; ми повалені, та не знищені. Увесь час носимо в тілі мертвого Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашій тілі було явним. Нас бо весь час живими віддають на смерть із-за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смерт-нім тілі. І так смерть діє в нас, а життя у вас. Та мавши той самий дух віри, про який написано: "Я вірував, тому й говорив" – то й ми віримо, тому й говоримо; бо знаємо, що той, хто воскресив Господа Ісуса, - воскресить і нас з Ісусом і поставить з вами. Бо все це ради вас, щоб розмножена благодать через багатьох збагатила подяку на славу Божу.

Євангеліє

Мт. 22, 35-46

Того часу, один із них, законо-учитель, спитав його, спокушаючи: "Учителю, котра найбільша заповідь у законі?" Він же сказав до нього: "Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю: це найбільша й найперша заповідь. А друга подібна до неї: Люби ближнього твого, як себе самого. На ці дві заповіді весь закон і пророки спираються." Коли фарисеї були вкупі, Ісус спитав їх: "Що ви думаєте про Христа? Чий він син?" Кажуть йому: "Давидів." Він до них мовить: "Як же Давид у надхненні називає його Господом, кажучи: Господь промовив Владиці моему: Сідай праворуч мене, доки не покладу твоїх ворогів тобі під ноги. Коли, отже, Давид його Господом називає, то як він може бути його сином?" І ніхто не міг йому

Недільна Благовість

Нд. 2 Кор. 4,6-15; Мт. 22,35-46
Пн. Гл. 4,28-5,10; Мр. 6,54-7,8
Вт. Гл. 5,11-21; Мр. 7,5-16
Ср. Гл. 6,2-10; Мр. 7,14-24
Чт. Еф. 1,1-19; Мр. 7,24-30
Пт. Еф. 1,7-17; Мр. 8,1-10
Сб. 1 Кор. 10,23-28; Мт. 24,34-44

відповісти й слова, і від того дня ніхто не важився його більше запитувати.

НАУКА

У євангельському читанні п'ятнадцятої неділі після Зіслання Святого Духа, Церква нам подає для роздумів зустріч Ісуса і законо-вчителя. Євангелист Матей наголо-шує, що він запитує Ісуса, спокуша-ючи, чому він ставить таке питання проповіднику з Галилеї? Цей юнак не був простим собі чоловіком, він мусів мати відповідні знання із Закону Божого, він вчив цього інших, ніхто як законовчителі мали знати всі закони Ізраїля.

Юдейський вчений Яків Ньюснер у своїй книзі «Раббі розмовляє з Ісусом», наводить цитату із Вави-лонського Талмуда: «Учив раеві Сімлай: шістсот тринадцять заповідей було дано Мойсею; триста шість-десят п'ять заборонних згідно і кількістю днів у році та двісті сорок вісім повелінь – згідно з кількістю органів і частин людського тіла». Після такої кількості заповідей важко було визначити, яка із них є найбільшою, найважливішою, дотримання якої давало б гарантії спасіння. Напевно, що фарисеї, які зібралися, були готові увійти з Ісусом у чергову суперечку, вважали це питання дуже важким. Спаситель, знаючи їхні думки, на питання: «Яка найбільша заповідь у законі?», відповідає двома заповідями любові, і додає, що на ці заповіді спирається весь закон і пророки.

Коли подивимось на Десять запо-відей Божих, можемо побачити, що три стосуються щодо пошанування Бога, а решту сім стосовно нашого відношення до ближнього. На іко-нах можемо побачити Мойсея, який тримає дві кам'яні таблиці – скри-жалі, дані Богом на горі Синай, де на

одній три заповіді, а на іншій сім. Тобто десять Заповідей можна звести до двох заповідей Любові: «Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю, це найбільша й найперша заповідь. А друга подібна до неї: люби ближнього твого, як себе самого» (Мт. 22.37-38).

Коли будемо любити Бога: не дозволимо мати собі інших богів, не будемо намарно взивати ім'я Боже, і будемо святкувати святою день. Пошана до ближнього натомість ви-магає: шанувати батьків, не шкоди-ти життю ближнього, не чужоложи-ти, не красти, не свідчити неправ-диво на наших ближніх, тут все ясно. Святий Августин сказав: «Люби Бога і роби що хочеш». Коли ми будемо щиро любити Бога, ми відповідно будемо виявляти свою любов і на ближньому. Коли я люблю Бога, я найперше пам'ятаю, що мій ближній – це образ і подоба Божа, і я не дозволю цей образ осквернити своїми пересту-пами супроти любові ближнього.

Всі ми маємо вдома ікони, але ми не дозволимо собі плюнути на іко-ну, тому що це річ свята, освячена священником і нашими молитвами, це образ, який потягає нас до Первообразу. Але образити ближнього нам простіше простого, ми можемо його осудити, обмовити, щось в нього вкрасти, забуваючи, що це образ і подоба Божа. Апостол Іван у першому листі стосовно нашого відношення до ближнього пише: «Хто каже, що він у світлі, а нена-видить брата свого, той у темряві і досі. Хто ж любить брата свого, той у світлі перебуває, і в ньому нема причини до падіння. Хто ж ненавидить брата свого, той у темряві, і в темряві він ходить, і куди йде, не знає, бо темрява у нього засліпила очі» (1 Ів. 2,9-11). Кожен наш ближній є даний нам Богом, і навіть якщо хтось із них нам є неприємний, чи ми із ним в не найкращих стосунках це не проблема в

людях, це проблема у нас, чому ми так реагуємо на наших ближніх. Можливо, ми ще десь до кінця не очистили свого серця, можливо, десь у глибині є ще ця «темрява», яка заважає світити моїй любові ближнім.

Деколи нам здається, що уникаючи зустрічі із тією чи іншою людиною, яка нам є неприємна, ми робимо краще. Християнину варто пам'ятати що не потрібно змінювати місце, людей, обставини, а най-перше змінювати себе. Подивимось на другу заповідь Любові із іншої сторони: «Любити себе, як свого ближнього». Якщо я не люблю свого ближнього, то ще не до кінця полюбив (пізнав) себе. Любов до себе має виключати егоїзм, самолюбство. **Любов до себе – це любити себе таким яким я є, яким мене сотворив Господь, щоби збагатившись цією любов'ю, я міг найперше обдарувати любов'ю своїх ближніх: в сім'ї, в родині, на роботі, на вулиці, будь-де.** І все заради того, щоб люди, які мене оточують, були щасливі, щоб: *«ми пізнали і увірували в ту любов, яку Бог до нас має. Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому»* (І в. 4.16). Амінь.

о. Василь ЖДАН

ПРИКЛАДИ

1. **Коло.** (Книга «Хто мій ближній», святий авва Доротеї). Уявіть собі коло, написане на землі, середина якого називається центром; а прямі лінії, що йдуть від центру до кола, називаються радіусами. Тепер вникніть, що я буду говорити: припустимо, що це коло є світ, а сам центр кола – Бог; радіуси ж, тобто прямі лінії, що йдуть від кола до центру, сутність шляху життя людського.

Отже, наскільки святі входять усередину кола, бажаючи наблизитися до Бога, настільки, в міру входження, вони стають ближче і до Бога, і один до одного; і скільки наближаються до Бога, стільки наближаються і один до одного; і скільки наближаються один до одного, стільки наближаються і до Бога.

Так зрозумійте і про віддалення.

Коли віддаляються від Бога і повертаються до зовнішнього, то очевидно, що в тій мірі, як вони виходять від центру і віддаляються від Бога, в тій же мірі віддаляються і один від одного; і скільки віддаляються один від одного, стільки віддаляються і від Бога.

Таке ество любові: наскільки ми перебуваємо поза і не любимо Бога, настільки кожен віддалений і від ближнього. Якщо ж полюбимо Бога, то скільки наближаємося до Бога любов'ю до Нього, стільки з'єднуємося любов'ю і з ближнім; і скільки з'єднуємося з ближнім, стільки єднаємося з Богом.

Господь Бог нехай сподобить нас чути корисне і виконувати це, бо в міру того, як ми стараємося і дбаємо про виконання почутого, так Бог завжди просвічує нас і навчає волі Своєї.

Висновок. Любов до Бога і ближнього є речами нерозривними. Насільки любимо Бога, настільки любимо ближнього і

наскільки любимо ближнього, настільки любимо Бога.

2. Дуже гарний приклад з власної практики розповів отець Севаст'ян, ЧСВВ, під час реколекцій у церкві Святих Ольги і Єлизавети. Один священик щотижня приходив відправляти Службу Божу до моли-товної групи осіб, які протягом тижня часто ходили до церкви, але бажали ще більше молитися. Він приходив до них і молився з ними згідно встановленого ним порядку. Але одного разу вирішив їх випробувати, випробувати їх любов до Бога, до ближнього. Він переодягнувся на волоцюгу у старе лахміття. Постукав і хриплим, перекрученим голосом став просити милостиню, щоб щось дали поїсти і ще чогось, що жебраки звикло просять. Ці жінки з криком та лайкою нагнали його. А коли вже зовсім виганяли, то отець каже: «Та стоп, стоп, не женіть мене так далеко – на вулиці негода, бо я – ваш священик, прийшов відправляти Службу Божу». І що найцікавіше, тоді «побожні» люди дуже сильно образилися на нього: як він смів їх випробувати? Так сильно образилися, що протягом декількох днів був змушений вибачитися, перепрошувати, щоб вони знову приходили на молитву. Не розкаялися у своїй жорстокості і немилосердю, а образилися. Ці люди дотримуються заповідей, ходять на молитву, добросовісно виконують свої християнські обов'язки, але без любові це все втрачає внутрішню сутність, внутрішній зміст, бо на двох заповідях Любові *«увесь Закон і Пророки стоять»* (Мт. 22.40).

Зовсім інший приклад читаємо у книзі «Життя Святих». Святий Філарет походив із шляхетного й заможного сімейства. Батьки з ранніх літ виховували його в любові до Бога, і він жив у добрі й щасті, що рідко випадає на долю людини. Але скоро він змінив свій спосіб життя. «Не для того Бог дав мені багатство, — говорив він, — щоб я користувався ним один, а для того, щоб ділився з бідними». І дійсно, святий Філарет ділився останнім з бідними не лише, коли був багатим, а й тоді, коли став бідним. Допомогаючи бідним, святий Філарет дійшов до такої бідності, що не мав змоги прогледувати себе й свою сім'ю. Іноді сусіди із співчуття до нього посилали йому хліб, борошно, але й тут він розділяв з бідними все, що отримував. Богу було угоднo наділити святого Філарета багатством. Його внучка стала дружиною самого царя. Філарету був даний маєток. Але він і тоді продовжував ділитись із бідними, радіючи з того, що Бог допоміг йому в цьому.

Коли святий Філарет помер, то одному з його родичів уві сні було видіння Раю, в якому Філарет сидів біля золотого престолу, а навколо було багато бідних і убогих. Так, Господь уготував для святого Філарета Небесний Рай за його милостиві діла на землі.

«Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата

свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любить!» (І в. 4.20-21).

НАШ КАЛЕНДАР

1 вересня Гр.ст.(14 вересня Юл.ст.)

**Початок Індикту –
Новий Церковний Рік**

Отці Першого Вселенського Собору в Нікеї 325 року прийняли день 1-го вересня за початок Нового Церковного року і так осталося у Східній Церкві аж по сьогодні. Латинська Церква розпочинає свій літургійний рік першою неділею адвенту.

Цей день має свою особну Бого-службу. Наша Церква в цьому дні обходить ту подію з життя Ісуса Христа, коли він прийшов до божниці в Назареті і прочитав слова Пророка Ісайї: «Господній Дух на мені, бо він мене помазав оповістити рік Господній сприятливий» (Лк. 4, 18-19).

Собор на честь чудотворної ікони Пресв. Богородиці в Міясилах

Св. Семена Стовпника

Жив у V ст. Сирієць, на високому стовпі провів на молитві, покуті й навчанні людей 37 літ, помер 459 р., проживши 103 р.

Св. Аммуна

IV ст., македонський дякон, св. мученик, разом з ним 320 року загинули за Христову віру 40 дівчиць.

Св. Калліста

III ст., разом з двома рідними братами віддав своє життя за Христову віру.

Св. Ісуса Навина

Жив у XV ст. до народж. Ісуса Христа. Провідник Ізраїльського народу; після смерті св. пророка Мойсея, увів їх до обіцяної землі.

2 вересня (15 вересня)

Св. Маманта, Св. Івана Посника

3 вересня (16 вересня) **Св. Антима**

Св. Теоктиста

4 вересня (17 вересня) **Св. Вавила**

Св. Мойсея

Жив у XV ст. до Ісуса Христа, найбільший пророк Старого Заповіту, надхнений Богом письменник, великий провідник свого народу, вивів ізраїльтян з єгипетської неволі; помер 1449 р. перед Христом.

5 вересня (18 вересня) **Св. Захарії**

Жив у I ст. до нар. Ісуса Христа. Священик, батько св. Йоана Предтечі, вбитий між святинею і жертвником.

6 вересня (19 вересня)

**Чудо св. Архистратига Михаїла в
Хонах**

Св. Євдокія

Жив у IV ст. Вірменин, військовий старшина, прославив Христа мученицькою смертю.

7 вересня (20 вересня)

Св. Созонта
IV ст., пастух, прославив Христа
мученицькою смертю 304 року.

НОВИНИ

**ПАПА ФРАНЦИСК: НЕХАЙ ЗАМОВКНЕ
БРЯЗКІТ ЗБРОЇ В СИРІЇ – СУТИЧКИ НЕ
ВИРІШУЮТЬ ПРОБЛЕМ**

Після молитви «Ангел Господній» у неділю 25 серпня 2013 р., Папа Франциск звернувся із стурбованим закликом за припинення воєнних дій та за мирне вирішення конфлікту в Сирії.

З великим болом та стурбованістю, – сказав Святіший Отець, – я продовжую стежити за ситуацією в Сирії». У країні після двох з половиною років воєнних сутичок налічується понад 100 тисяч жертв, серед яких понад 7 тисяч дітей. Кількість біженців та переселенців вже перевищила 4 мільйони, а це п'ята частина сирійського населення.

Святіший Отець наголосив, що зростання насильства у братовбивчій війні, помноження масових вбивств та жорстокостей змусило його ще раз підняти голос, щоб стримати брязкіт зброї. Не сутички дають надію на вирішення проблем, але здатністю до зустрічі та діалогу.

Папа Франциск висловив моли-товну близькість та солідарність усім жертвам конфлікту, всім, хто страждає, зокрема дітям, заохочуючи до не втрачати надії на мир. Він звернувся до міжнародної спільноти із закликом бути чуливішою до цієї трагічної ситуації та зробити все можливе, щоб допомогти сирійському народові знайти розв'язки війни, яка сіє знищення та смерть, також закликаючи усіх молитись до Марії, Цариці Миру.

Радіо Ватикану

Блаженніший Святослав на Успіння Богородиці: «Тільки віруюча людина має доступ до джерела часу»

28 серпня, у день Успіння Пречистої Діви Марії (за Юліанським календарем – ред.), Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук) відслужив Архидієвську Літургію під час прощі до Унева (Львівщина). У проповіді Блаженніший Святослав наголосив на тому, що ми часто не знаходимо часу на життєво необхідні речі в нашому житті, а «подібно, як Марта євангельська, клопочемося і турбуємося про марне й даремне».

«Сучасній людині катастрофічно бракує часу. Видається, що сьогодні світ набирає шоразу більшого рит-му. Усі кудись біжать... Батьки не мають часу виховувати своїх дітей, чоловік не має часу подивитися очима любові на свою жінку. Діти не мають часу розповісти своїм батькам, чим вони живуть, що їх болить. Навіть священники не мають часу, щоб побути зі своїми людьми. Часом богопосвячені особи кажуть, що так багато мають роботи, що не мають часу молитися...» – зазначив проповідник.

Проте, на думку Блаженнішого Святослава, «час має тільки віруюча людина». «Бо віра – здатність людини торкнутися Господаря часу. Це Бог-Отець дав нам час, в якому ми живемо. Лише тоді, коли ми вірою можемо торкнутися джерела часу, тоді здатні зупинитися на мить й відчути, що все те, чим ми часто клопочемося, – другорядне», – наголосив Блаженніший Святослав.

«Сьогодні, в день Успіння Пречис-тої Діви Марії, коли сповнився час її земної мандрівки, вона не вмер-ла, а перейшла в пасхальній дорозі від смерті до Життя. Від життя до Життя. Тому вона має час на кож-ного з нас, які в сьогоднішньому святі прийшли до цього святого місця, щоб представити їй свої труднощі, свої болі. Сотні тисяч людей приходять сюди і на кожного має час Пречиста Діва Марія, щоб вислухати їхні прохання і молитви», – нагадав Глава Церкви.

Блаженніший Святослав подя-кував прочанам за те, що вони «мають час» і прийшли на прощу до Унева, щоб послухати Слова Божого.

Попросив молитися, щоб дар віри не занепадав у нашому народі. «Сердечно сподіваюся, що кожен батько родини, який повернеться сьогодні з прощі, матиме час, щоб обійняти свою дружину й своїх дітей. Щиро сподіваюся, що кожен тато й кожна мама матиме час на свою дитину, щоб показати їй доро-гу до життя і передати скарб своєї віри. Сподіваюся, що кожен з вас, після цієї прощі, матиме на п'ять хвилин більше часу для молитви», – завершив Предстоятель УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Я МАЮ СОРОМ ПЕРЕД ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ, - ЛЕОНІД КРАВЧУК

Як заявив у ефірі програми «Кабінет» на «Громадському радіо» Леонід Кравчук, він пишається тим, що Україна виборола незалежність. Водночас перший Президент

України зазначив, що йому соромно за те, що колись належав до Комуністичної партії, яка репресувала Українську Греко-Католицьку Церкву.

Відповідаючи на питання, про те, за що йому соромно, Кравчук назвав репресії радянської системи проти УГКЦ у 1940-50 роках:

«Я не був прямо причетний, до того, що Греко-Католицьку Церкву загнали в катакомби. Я не був, я уже прийшов до партійної системи, коли це було зроблено до мене. Але я маю сором перед Греко-Католицькою Церквою в тому, що вона була репресована тією партією, в якій я знаходився. Я не був в Києві, коли освячувався собор греко-католицький. Це було минулою неділю. Аби я був у Києві, я прийшов би і сказав ці слова там, що кажу вам».

Кравчук повідомив, що він уже чотири роки опікується проблемами села Зарванці а Тернопільщині, місцем знаходження Чудотворної ікони Божої Матері. Перший Президент України, зокрема, повідомив, що закликає бізнесменів створити інфраструктуру для прийняття в Зарванці прочан.

«Тобто я хочу якимось своїми практичними кроками якимось зменшити вину перед греко-католиками», додав Леонід Кравчук.

Департамент інформації УГКЦ

«ЦЕ СВЯТКУВАННЯ НЕ ПОДІЇ, А СТАНУ ДУШ», – БЛАЖЕННИШИЙ ЛЮБОМИР ПРО СВЯТКУВАННЯ 1025-РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Головною подією у святкуванні 1025-річчя Хрещення України-Русі для Української Греко-Католицької Церкви стало освячення Патріаршого собору Воскресіння Христового-го у Києві. Понад 20 тисяч вірних із різних країн світу прибули, аби побачити омріяний символічний храм єдності УГКЦ, робота над яким роз-почалася ще 2002 р. Про важли-вість новозведеного собору, імовір-ність визнання патріархату, праг-нення об'єднати Київську Церкву, намір перепоховати Блаженнішого Йосифа (Сліпого) — у розмові з "великим будівничим" Української Греко-Католицької Церкви Блажен-нішим Любомиром (Гузаром).

— **Владико, освячення храму — свідчення того, що Українська Греко-Католицька Церква прямує до патріархату. Чи не першочерго-ве завдання в побудові патріаршо-го устрою — це досягнення**

внут-рішньої єдності Церкви. Як вирішує цю проблему УГКЦ, структури якої розкидані по всьому світу?

— Бажання Церкви мати патріархат сягає ще XVI ст. Питання стало дуже актуальним у минулому столітті з ініціативи Блаженнішого Йосифа (Сліпого). Тоді ми були роз-ділені політично. Україна входила до Радянського Союзу. Приблизно півтора мільйона наших вірних роз-сіялися по Америці, Австралії, За-хідній Європі. Але крок за кроком ми почали відчувати внутрішню єдність. Велику роль відіграли по-їздки Йосифа Сліпого, — своєю присутністю, словом він звертав увагу людей на те, що ми є одна церква. Пізніше, коли Україна ста-ла свободною, Блаженніший Миро-слав Іван (Любачівський) повернув-ся з Італії та почав вживати заходів для побудови символічного храму, який би об'єднував усіх вірних. Тоді це не вдалося. Але сьогодні ми має-мо цей собор. Це не є "одна із цер-ков Києва" — вона для всіх нас. Українці з різних куточків світу почали складати пожертву на будівництво цього храму. Приїхали люди з Бразилії, Канади на освя-чення собору Воскресіння Христо-вого і кажуть: "Наш храм". Тому, бачите, ця будова є дуже важлива, бо дає відчуті внутрішню єдність, яка є природою патріархату. Широ надіємося, що скоро патріархаль-ний устрій для нашої церкви буде формально визнано. Це справа не престижу, а єдності.

— Блаженніший, ви говорите про формальне визнання. Тобто УГКЦ вже вважає себе патріаршою структурою?

— Ні. Ми стараємося діяти по-патріаршому, тобто утверджуючи внутрішню єдність. Дуже велику увагу звертаємо на проведення Синодів. На них з'їжджаються всі єпископи УГКЦ, яких разом з єме-ритами 45. Стараємося, щоб були присутні всі, навіть із найвіддалені-ших країн світу, аби забезпечити внутрішню єдність практично. Час від часу збираються монахи, миря-ни. Ми згадуємо Блаженнішого Святослава на Літургії як патріарха — це вияв нашого бажання. Але бажання — ще не дійсність. Ми хочемо, щоби Вселенський Собор визнав структуру нашої Церкви як патріаршу. Проте не відомо, коли це станеться. Значно швидше патріархат може визнати Папа Римський.

— У посланні, яке зачитав на освяченні собору легат Папи кардинал Аудріс Юозас Бачкіс, зазначалося, що його присутність свідчить про близькість, турботу та любов Папи Франциска. Доволі абстрактно. УГКЦ відома позиція Апостольської столиці?

— Можу з власного досвіду розповісти про Івана Павла II. Виразно пригадую момент, коли ми були в Римі на постійному Синоді. Багато людей казали: "Навіщо надокучаєте Папі з вашим патріархатом?" А Іван Павло II схвалював, що ми порушуємо це питання. Навіть назвав наші дії "святою настирливістю".

Як і Венедикт XVI, — він не був против-ником. Обоє казали, що ще не на-став час. Говорили духовно: "Хотіли би ми відчуті Божий перст". Це непросте завдання. Безумовно, ми бажємо, щоб якнайшвидше відбу-лося формальне визнання. Але му-симо також розуміти: є певні обста-вини, які утруднюють процес. Про-блеми крок за кроком зникають. Згадуючи 60–70-ті рр. минулого століття, можу сказати, що відтоді відбулися дуже великі зміни. Люди сьогодні вже не байдужі до подій, скажімо, в Канаді чи Австралії. Чому? Бо відчують, що є братами та сестрами.

(продовження у наступному числі)

Газета «Дзеркало тижня», 27.08.2013 р.

Розмовляла Оксана ЗАГАКАЙЛО

ОГОЛОШЕННЯ

1 вересня (неділя) –

Початок Церковного року

У неділю, 1 вересня всі школярі і їхні батьки та студентська молодь запрошуються на Службу Божу о 10⁰⁰, під час якої буде вділено Боже благословення на увесь новий навчальний рік.

Вітаємо усіх школярів, студентів і їхніх батьків з початком навчального року! Бажємо бути допитливими у пізнанні знань і витривалими у засвоєнні наук.

5 вересня (четвер) о 17³⁰ – Єл.Божа, о 18⁰⁰ – Єв.Година (Адорация Святых Таїнств).

Неділя

Служба Божа

(українською мовою)

у Церкві Прсв. Трійці

м. Вільнюс

відправляється о 10⁰⁰

